

Himmel og Jord, saa at jeg antager, at den ærede Ordfører vil have Foranstaltningen indført som en almindelig Censur for Folketingsmændene. Hvis det var hans Mening, at man ikke maatte kritisere et foreliggende Lovforslag eller dets Indhold, medmindre man selv forud havde forelagt et andet Lovforslag, der ikke havde de Ulemper, man vilde paaanke, og som i øvrigt var tilfredsstillende, ja, saa vilde det ganske vist have til Følge, at dette Tings Forhandlinger vilde begrænses i en ganske væsentlig Grad, saa væsentligt, at Begrænsningen maaske dog blev lidt for rigelig, men jeg erkender, at nogen Begrænsning ikke vilde være til synderlig Skade. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Ordfører vil faa denne Del af sit Ønske opfyldt. Jeg skal i alt Fald ikke tilraade, at man gaar saa vidt i Begrænsning af Folketingets Talefrihed. Jeg antager ogsaa, at det fra den ærede Ordførers Side var halv Spøg og halv Alvor, jeg tror ikke en Gang, at det var hans Alvor, hvad hans Ord lode paa. Jeg skal tilføje, at jeg skrev den ærede Ordførers Udtalelse ned med det samme, men jeg ser, at den har faaet en lille Smule anden Form i Rigsdagstidenden end saaledes, som den ærede Ordfører udtalte den; saaledes som jeg har gengivet den, er den ganske korrekt.

Den ærede Ordfører gik dernæst over til at udtale en Kritik af det Syn, jeg havde udtalt, jeg havde, paa den Skattelettelse, der skal tilføres Landdistrikterne. Den ærede Ordfører kunde ikke — i alt Fald kunde jeg ikke — et eneste Ord, der gik i denne Retning — imødegaa Rigtigheden af den Betragtning, jeg havde anført, kunde ikke benægte, at de Slutninger, jeg var fremkommen med, virkelig vare rigtige, og at det faktiske og nøgterne Resultat, som man kommer til, naar man afklæder Skatteformen alle Omsvøb, var rigtigt. Den ærede Ordfører sagde derimod: men hele denne Betragtning, som jeg gjorde gældende, beroede paa et Grundfejsyn paa, hvad det er, der tænkes paa ved de foreliggende Lovforslag, og han tilføjede, at jeg havde ikke formaaget at sætte mig ind i, hvad der paatænkes gennemført ved de foreliggende Skattelove. Ja, deri har den ærede Ordfører vistnok Ret; jeg har ikke været i Stand dertil, ligesom det overhovedet er meget vanskeligt at blive klar over, hvad andre Mennesker tænke. Jeg tror egentlig heller ikke, at det er det, vi have til Behandling her: hvad de ærede Forslagsstillere, Kommissionens Medlemmer, have tænkt sig. Det, vi have til Forhand-

ling her, er derimod de Forslag, de have stillet, og som ligge paa vort Bord. Og disse Forslag har jeg tilladt mig at analysere, og der er min Analyse aldeles korrekt. Men jeg indrømmer, at jeg mangler fuldstændig den Fantasiens Livlighed, der er nødvendig for at se, hvad der ikke er, thi der er intet andet, end jeg har nævnt, absolut intet.

Det forholder sig nøjagtig, som jeg den Gang sagde, og jeg skal tillade mig at gentage det. Der foreslaas overført til Landdistrikterne i Form af Tilskud til Amts- og Sognekommuner et Beløb af 6,669,000 Kr., men deraf svares i ny Skatter med Bibeholdelse af alle de gamle af de samme Landkommuner — ikke af de samme Personer — den Udtalelse tillagde den ærede Ordfører mig, men den har jeg ikke brugt — men af de samme Distrikter og til Dels selvfølgelig ogsaa af de samme Personer — 3,122,000 Kr., eller hvis den ærede Ordfører vil have det aldeles nøjagtigt, saa er det 3,121,560 Kr. Jeg har tilladt mig den sædvanlige Fremgangsmaade ved den Slags Ting at runde af opad, naar det tiloversblevne er under 1,000, men dog over Halvdelen af 1,000, og bortkaste, hvad der er under Halvdelen af 1,000. Det vil altsaa sige, at det er det nøgterne, virkelig faktiske Resultat til Fordel for det betrængte Hartkorn, som det jo siges, at man har saa meget tilovers for. Der bør ikke gives det Forhaabninger om at faa mere, end hvad det virkelig faar. Det nøgterne Resultat af disse Loves Vedtagelse er og bliver dette og intet andet, at der overføres alt i alt et Beløb, der ikke skal tilbagebetales i Form af ny eller gamle Skatter, paa Landdistrikterne af 3,547,000 Kr. Det vil den ærede Ordfører ikke kunne bestride. Nu skal jeg naturligvis indrømme — jeg har anerkendt det første Gang jeg havde Ordet — at i flere Retninger er Kommissionens Forslag fyldigere og bedre — som de Herrer selv sige: de have taget videre Syn — end de oprindelige Reedt-Thottske. Ja, selvfølgelig, naar der stilles større Krav baade til Statskassens Bidrag og til de andre Samfundsklassers Bidrag, bliver der mere tilovers til at gøre godt med, hvor det tiltrænges, til Lettelse af Kommuneskatterne, navnlig paa Landet. Det er indlysende, at naar man kan overføre til Landdistrikterne lidt over 6½ Mill. Kr. i Stedet for, som oprindeligt foreslaaet i de Reedt-Thottske Forslag, 3,616,000 Kr., vil der ogsaa blive et større Nettoprovenu, Nettogevinst for Landdistrikterne end det, der vilde være